VRIJ WERKEN

Tussen de weilanden van Nieuwkoop, ietwat verscholen achter bomen, staat een bijzonder gebouw, ontworpen door architectenbureau Claus en Kaan. Hier woont en werkt ontwerper Norman Trapman, bekend om zijn vazen.

FOTOGRAFIE HOTZE EISMA **STYLING** MARY LU
TEKST ELSBETH GRIEVINK

VAN LINKS, MET DE KLOK MEE
Woonhuis met trap naar een idee van aannemer Marc Hutjes van het Amsterdamse aannemersbedrijf JC Nieuwenhuizen. De tafelbank is een ontwerp van Trapmans vader, het Afrikaanse krukje komt van Pols Potten. | Vrij werk van roestvrij staal. | In de kleioven staat een vaas voor beeldhouwer Hans van Bentem af te koelen. | Een vaasvorm wordt afgewerkt. | Op plateaus liggen porseleinplaatjes te drogen, bestemd voor een lamp van Merkx+Girod. LINKERPAGINA Norman Trapman brengt glazuur aan op een vaas die hij maakte voor beeldhouwer Hans van Bentem.

'Het enige criterium waaraan mijn werk moet voldoen, is dat ik het zelf goed vind. En wat is goed? Vaak iets dat heel eenvoudig is. Pretentieloos.' (Pakt twee vazen van een plank.) 'De rode vaas is van 1990, de blauwe van 1995. Op beide ben ik heel erg gesteld, ik denk omdat ze zo simpel zijn. Ik kijk er nog altijd graag naar. Maar niet al mijn werk is zo sober. Wat en hoe het wordt, hangt af van het idee, en soms van het materiaal. Soms worden het unica, soms objecten die in een grotere oplage gemaakt kunnen worden. In het laatste geval werk ik meestal samen met Pols Potten. Mijn werk en hun collectie gaan op een mooie manier samen.'

'Ik vind het leuk om ambachtelijke technieken te gebruiken, zoals glasblazen, bronsgieten en boetseren. Ik reis regelmatig naar het buitenland voor technieken die in Nederland niet of niet meer te vinden zijn. In China, bijvoorbeeld, maken ze nog gebruik van speciale laktechnieken, waarmee je een vaas of schaal kunt opbouwen uit wel dertig lagen lak. Het resultaat is een prachtige diepe kleur, dat is >

Trapmans atelier, met in het midden een wenteltrap, die naar de 'schone' ontwerpruimte leidt.

De glazen schuifpui grenst aan de tuin, die zo deel wordt van het atelier. Buiten staan vier stoelminiaturen van keramiek.

Boven de bank BR 02.7 van Martin Visser (Spectrum) hangen twee schilderijen. Het linker is een portret van de jonge Norman Trapman, gemaakt door een patiënt van zijn moeder, die tandarts was. Het schilderij rechts is van de Nederlandse schilder Gert Lataster.

Rekken vól vazen van Trapmans hand, van net nieuw tot dertig jaar geleden.

Gipsmallen en -modellen.

fantastisch. Maar ik vind wél dat je iets nieuws aan oude ambachten moet toevoegen. Je moet tradities niet koste wat het kost willen laten voortbestaan. Wat heeft het voor zin dingen te herhalen, als ze niet vernieuwen?'

'Vroeger werkte ik in de zomervakanties bij een boer. Hele zomers bracht ik er door. Ik droomde van een eigen, gemengd bedrijf, waarin je alles zelf doet: koeien melken, maaien, het hek repareren. Het zelfstandige én de veelzijdigheid leken me heerlijk. Uiteindelijk is de droom min of meer uitgekomen: als ontwerper en kunstenaar heb je ook een gemengd bedrijf. Je bedenkt, ontwerpt, maakt prototypes en je doet je administratie. Dat is niet altijd even makkelijk. Op het moment ben ik veel tijd kwijt aan het bestrijden van kopieën van de Coral Vase die ik ontwierp voor Pols Potten. Zij doen het meeste werk, gelukkig, maar het blijft verloren tijd, verloren energie.'

'Ik ben altijd zelfstandig ondernemer geweest. Doordat ik vanaf het begin functionele dingen maakte, heb ik er altijd wat makkelijker van kunnen bestaan dan de autonome kunstenaars. Na de academie begon ik samen met een groepje vrienden twee winkels, en zo konden we onszelf aardig redden. Toch pakt de nieuwe generatie het veel beter aan. Die ontwerpers van nu weten zichzelf te 'branden', zoals dat heet. Dat leren ze op de academie! Vroeger was dat anders. Geld vond je vies. En als je voor beeldhouwen koos, dan bleef je beeldhouwer. Zo van: schoenmaker, blijf bij je leest. Ik ben blij dat ik een vrije manier heb gevonden om verschillende dingen te doen. Ik haal heel veel inspiratie uit mijn samenwerkingen met beeldend kunstenaars.'

'Veel zien vind ik belangrijk. Boeken, tentoonstellingen, steden: dat hoort er gewoon bij. Ik reis veel. Parijs, >

VAN LINKS, MET DE KLOK MEE
Gereedschapstafel. | Ontwerpruimte met houten, ronde tafel die het echtpaar Trapman op de Amsterdamse Waterloopleinmarkt vond, en een in het oog springende boekencollectie van voornamelijk kunst- en architectuurboeken. | Het gebouw kan aan alle kanten open, dankzij grote schuifdeuren. | Doorgang van de keuken naar de huiskamer. | Theedrinken met uitzicht op de polder. Op de voorgrond een vaas die beschilderd zal worden door Eddy Varekamp. LINKERPAGINA Rieten stoel van de rommelmarkt en een keramieken stoel van eigen ontwerp, tegen een decor van manshoge vetplanten.

Londen, Shanghai, Hendrik Ido Ambacht. Wat dat betreft zit ik precies op de goede plek. Het lijkt hier wel heel stil en rustig, maar eigenlijk heerst er een grote bedrijvigheid. We zitten onder de rook van Amsterdam, vlak bij de bloemenveiling en Schiphol is tien minuten rijden. Dat vind ik een prettig idee, heel vrij.'

'We zijn dertig jaar geleden op deze plek komen wonen, mijn vrouw en ik. Het perceel bestond uit de helft van een boerenerf. We bouwden ons eigen woonhuis en atelier, waarbij mijn vader, die architect was, ons altijd hielp. Toen hij in 2005 overleed en hij ons wat geld achterliet, hebben we aan architectenbureau Claus en Kaan gevraagd om een nieuw woonhuis en atelier voor ons te ontwerpen. Met de ervaring van dertig jaar wonen en werken op deze plek konden we heel goed benoemen welke eisen we aan een nieuwe woning en atelier stelden. We wilden meer privacy in de privévertrekken. Het atelier moest hoog en ruim zijn en flexibel te gebruiken. En ik had behoefte aan een schone ontwerpruimte en een opslag. Het heeft geresulteerd in één gebouw waarin woning en atelier samenkomen.'

Meer info over het werk van Norman Trapman op www.normantrapman.nl. Vanaf 17 mei presenteert Trapman een nieuwe collectie vazen en prototypes in glas en keramiek bij Pols Potten.